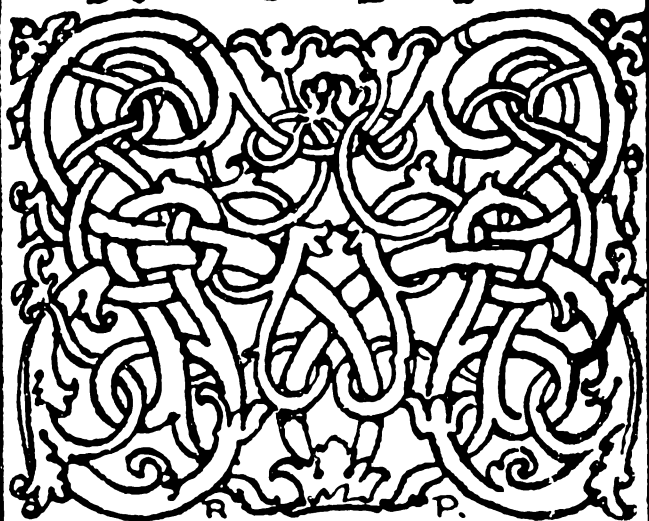

ČESKÁ LIGA
AKADEMICKÁ
1906-1916

ČESKÁ LIGA
AKADEMICKÁ
1906-1916.

*S*polek katolických akademiků Česká Liga Akademická v Praze ukončuje právě první desetiletí svého trvání. Jedním z plánů, které se k té příležitosti chystaly, bylo vydání velkého reprezentačního almanachu. Odkládáme jej na doby šťastnější a předkládáme prozatím tuto malou knížečku. Zároveň má tato ročenka studentům našim aspoň částečně nahraditi Studentskou Hlídku.

Jako vždy, tak i nyní otevřeně a pevně předstupujeme před veřejnost. Doba přítomná nám ukázala, že z programu svého a zásad svých nemusíme sleviti ani čárky, že s programem svým vystačíme jak v dobách míru, tak i v dobách těžkých zkoušek života jednotlivce i národů.

V Praze, v květnu roku 1916.

Redakce

PŘÍZNIVCŮM KATOLICKÉ INTELLIGENCE.

Česká Liga Akademická v Praze mne požádala o lístek do svého památníku z přítomné válečné doby, která povolala z „Ligy“ přes 80 proc. členů do zbraní. Ochoťně vyhovuji. Ale lístku pro naše katolické studentstvo, pro ideály *víry a vědy* nadšené, předesílám *prosebný lístek naší katolické veřejnosti* v zemích českoslovanských.

Obsahem mé prosby a výstrahy na základě dlouholeté zkušenosti jest:

Přestaňme naříkat, že nemáme katolické intelligence ve veřejném životě a *začněme* vydatně *podporovat* její *dorost* na vysokém učení v Praze. Česká Liga Akademická tvoří „*hořčičné zrno*“, které vzroste v mohutný *strom* přinášející hojný plod katolické intelligence pro celý český národ, najde-li v něm úrodnou půdu pravou vlasteneckou láskou zahřátých srdcí českých. *Historická doba válečná*, rýsující mečem a krví národů nové směrnice kulturního jejich vývoje na celá století, a 600 letá výročnice narození „Otce vlasti“ Karla IV. budiž českým vlastencům výstrahou k radikálnímu obratu z přítomného rozvratu. — Kořenem české tisícileté národní kultury jest *křesťanská vira* a z ní vzrostlý květ *vědy* velkým Karlem založené *university Karlovy*.

Obětavostí českých vlastenců stává již bursa katolického vysokoškolského studentstva v Praze. Jest to *kollej Arnošta z Pardubic*. Ale z nedostatku peněz je svému cíli odcizena z větší části pronajmuta a jen nepatrný její kout dorostu katolické intelligence propůjčen.

Z této pro českou katolickou veřejnost nedůstojně
tísň budiž v době výstražných událostí světových a na
oslavů 600. výročí narozenin otce vlasti Karla dorost
české katolické intelligence vysvobozen, a kořen stromu
národní kultury obrozen. *Příspěvky přijímá Česká Liga
Akademická v Praze.* - Co prokážeme „zrnu hořčič-
nému“, prokázali jsme samému stromu pravého kultur-
ního pokroku celého národa.

Prof. Dr. Kordač.

UNIV. PROF. TH. A PH. DR. KORDAČ:
NA HROBY PADLÝCH
A DO PAMÁTNÍKU ŽIVÝCH
LIGISTŮ.

Virtute vixit, fama vivit, gloria viveť. — Ctnosti žil, pověstí žije, slávou žítí bude — tento nápis zaznamenáváme pro neznámé hroby našich na poli cti padlých Ligistů a pro studentskou ročenku doma v čestné práci bdělých kolegů.

Zásady křesťanského světového názoru, které Ligisty oživují duchem katolické církve, usnadnily padlým krvavou obětí života ve válce a usnadňují živým nekrvavou obětí nezištné práce pro blaho národa po válce. *Život práce, nejprve přípravné na vysokých, školách, a napotom produktivní při vzdě-*

lávání duševní i hmotné půdy vlasti české i říše rakouské, krví veškerých národů zvlažené. Lomozem zbraní umlčené musy pozvednou svých hlasů po válce všechny. Budou spolu závodit, aby novým rozmachem svých válkou tlumených sil nahradily, co bylo zničeno. Především musí být odstraněno kalné bahno, které válečná bouře z hlubin nahnílého společenského života na jeho břehy vyvrhla a až za hranice říše zanesla. Nové hodnoty života, ve válečném ohni poznané a staré křesťanské ctnosti v něm osvědčené musí být uplatněny.

Kéž by veškeré musy při této nadlidské práci tvořily harmonický koncert!

Ligisté a jejich středoškolští stoupenci poznali z epistol Studentské Hlídky, které ve válce též umlkly, že *Božská Fides*, křesťanská věro- a mravouka, podává nejspolehlivější direkci. Dějiny i přítomné války to znovu potvrdí, ligisty, stoupence těchto zásad v nich utvrdí a jejich charakter zocelí.

Na této dráze bude Česká liga akademická vedená dvouhvězdou víry a vědy a vzpružena k novému životu, pokračovat a zve abiturienty po celé české vlasti, aby vstoupili do této čestné legie pravých „Božích bojovníků“ ve zbraní pravdy a ctnosti s heslem: „Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím“!

PO DESETI LETECH. VZPOMÍNKY ČLENŮ LIGY.

DR. JOSEF ŠL. HRONEK:
PŘÍPRAVNÉ PRÁCE.

Jako v jiných národech, tak i u nás se dostavil v životě veřejném směr protináboženský, protikřesťanský, zprvu liberálního, posléz krajně agresivního rázu. Tyto poměry veřejnosti české odrážely se v životě studentském jak v zrcadle. Byl národ rozdroben i jeho dorost.

Za těchto poměrů jsem vstoupil na podzim roku 1905 na universitu a jelikož jsem pocítoval touhu účastnit se spolkového studentského života, vstoupil jsem do Akademického Čtenářského Spolku jakožto spolku konservativního. Věděl jsem z doslechu již dříve, že poměry zde nebyly ty nejkrásnější a že i sami členové (na př. † JUC. Hornof) snažili se přednáškovou činností úroveň spolku zvýšiti.

Nebyl jsem členem ani čtrnáct dní a přesvědčil jsem se, že informace nabyté nebyly nesprávné. Bylo nás několik, kteří jsme do A. Č. S. vstoupili s úmyslem, abychom pokračovali tam, kde JUC. Hornofovi smrtí bylo zabráněno dále pracovati. Náš úmysl byl postřehnut a nechťeli-li jsme býti vyloučeni, musili jsme raději sami dříve vystoupiti. Odešli jsme s tím dojmem, že A. Č. S. dávno již přestal býti spolkem striktní práce studentské a že jediným ho udržujícím cílem byl ples,

Do té doby spadá známá instalace Jeho Magnificence prof. dra. Ant. Vřešťála. Hned při ní předsezal jsem si, že něco podniknu, ač sám v tom okamžiku jsem nevěděl, co a jak. Bylo mi jasno, že dále mlčeti nelze.

Brzo po instalaci seznámil jsem se s Antonínem Markusem, nyní Phdrem, a bez dlouhého otálení jsme se rozhodli, že založíme katolický akademický spolek. Odebrali jsme se k J. M. rekroru dru Vřešťálovi a vyslovivše politování nad útoky a hrubostmi při instalaci, vyjevili jsme tento svůj úmysl. Napřed sám jaksi nedůvěřoval, že by bylo možno za takových poměrů uskutečnití náš ideal. Než již při další návštěvě nám prohlásil: „Jestliže moje rektorská instalace zavedla příčinu k založení zamýšleného spolku, pak považuji se za šťastna, že došlo k oněm výtržnostem.“

Radili jsme se potom ještě s jinými hodnostáři, jmenovitě s prof. drem Albínem Bráfem. Zprvu vyslovil podivení nad tím, že má se založiti nový katolický akademický spolek, když vlastně zde již existuje Družstvo Arnošta z Pardubic. Po patřičném vysvětlení slíbil přízeň novému spolku. Jen radil vzhledem ke stávajícím poměrům k určité opatrnosti.

Avšak rozhodující byla slova J. M. mejdůstojnějšího pana opata Zavorala: „Pánové, prosím Vás, jen nepodnikejte ničeho polovičatého. Buď budete katolickými akademiky, nebo jimi vůbec nebudete! Proč se obávati nebo se stydět, když není přiciny?“

Současně s námi dvěma pojali i jiní akademikové úmysl založiti katolický studentský spolek. Byli to jmenovitě kolegové: Drobný, Hýžďal, Červenka, Fajkoš, Šanta, Kožušníček, Kukrál a j. Brzy jsme se poznali.

osobně. Scházívali jsme se k důvěrným poradám v kavárně „Louvru“.

Dnes ještě živě připomínám si ony důvěrné chvíle plné nadšení a mohu říci po deseti letech jen, že láska budí nadšení, nadšení budí sílu, z níž prýští skutky.

PROF. FR. DROBNÝ:

PRVNÍ DNY.

Deset let již uplynulo od oné slunné májové neděle, kdy v malém sále žofinském konala se ustavující valná hromada České Ligy Akademické. Škoda, že památné jubileum spadá do válečné bouře světové, takže není ani možno vhodným způsobem je oslavit. Ano, v době, kdy mysl zaujata jest událostmi přítomnými, není možno ani na vše se upamatováti.

Hlavním podnětem k založení Ligy byla bouřlivá instalace rektora české university, prof. theol. fakulty dra Vřešťála. Události na půdě akademické těžce dotkly se mnohých ideálních mladíků, kteří začali uvažovati o založení spolku, v němž by stejně smýšlející se sešli, poznali a společně pracovali v duchu křesťanského názoru světového. Nesúčastnil jsem se těchto počátečních akcí, neboť jsem se zotavoval po těžké nemoci, takže vzpomínky mé počínají teprve jarními měsíci roku 1906., kdy již hlavní zásady stanov přesně byly stanoveny. Užší kruh přátel scházel se v pražské kavárně Louvru, kde dokončovány byly přípravné práce. Na těchto schůzkách poznal jsem dra Frant. šl. Hronka, dra Josefa šl. Hronka, Jana Sedláka a Ing. Skalického. Z Moravanů

při kolébce spolku stáli vedle profesora Fanty, dr. Jar. Hruban, JUC. Vlad. Červenka a zemřelý kol. Hýžďal.

Ustavující valná hromada konala se v malém sále žofínském. Na ní účastenstvím svým přihlásil se do našich řad vznešený člen české konservativní šlechty Karel princ ze Schwarzenberga, pozdější kníže a majorátní pán na Orlíku, který dnes bohužel odpočívá již klidně v knížecí hrobce schwarzenberské mezi svými velikými předky. Valné hromadě předsedal přítel Vlad. Červenka a z čelných řečí a projevů dojemně působil na přítomné projev přítele dra Josefa šl. Hronka.

Nadšení opouštěli první členové Žofín, důvěřující v budoucí rozkvět a rozvoj nově založeného spolku.

Po ustavení spolku záhy nastaly různé starosti a obtíže. Zahájen v první řadě ostrý boj proti spolku. Vytýkáno členům prospěchářství a vše možné i nemožné. Směšné byly povídačky, šířené odpůrci, o podporách šlechty, o hostinách ve šlechtických palácích a pod. Člověk se musel opravdu diviti, jak mohly podobné báchorky vzniknouti. Nežúkol svůj provedly přece. Mnozí studenti katolického smýšlení odvráceni byli od našeho spolku; mnozí pak členové, aby ušetření byli různých útoků a vtipů ochabovali ve svém nadšení, stranili se činnosti spolkové a konečně i opustili náš kruh.

Vše to těžce ohrožovalo existenci mladého spolku, neboť ke všem nesnázím přistoupilo i neporozumění na mnohých místech a konečně i různé názory, náhledy a plány dobrých, ale při tom nezkušených duší. A v této situaci, zmítané vlnami mladických názorů, našla lodička Ligy dobrého vůdce v muži, který od počátku spolku projevoval nám velké přátelství, v Msgr. dru Frant. Kordačovi, jemuž přísluší zásluha, že dílo

v květnu roku 1906 započaté přes různé překážky, nesnáze i kritické chvíle dočkalo se doby rozkvětu a prvního desetiletého jubilea. Když v myšlenkách svých zaletím do prvních měsíců Ligy, rozpomenu se na vše, co se dělo, vždy dojdou k přesvědčení, že spolek mladých lidí potřebuje silné a zkušené ruky, která by nejen svými vědomostmi, ale i zkušenostmi dovedla udržeti celý směr na přímé a důsledné cestě. Pravým štěstím bylo pro Ligu, že Msgr. dr. Fr. Kordač věnoval se celému hnutí s láskou a obětavostí, nelekal se různých nesnází, nedal se odstrašiti mnohým zklamáním a snad i nepochopením, nýbrž důsledně vytrval v přátelském poměru, zač jsou jemu vděční všichni dnešní i bývalí členové spolku.

Prvním sídlem nového spolku staly se dvě malé a později jedna větší místnost v paláci hraběte Sylva Taroucy na Příkopech, kde scházel se hlouček prvních členů, radil se o přítomnosti a spřádal plány do budoucnosti. Mnohé dobré náměty tenkrát vznikly, ale nebylo dosti prostředků k provedení. Nebylo zejména peněz, ač v pověstech odpůrců zasypávání jsme byli šlechtickými penězi. Konečně vedle dobře situovaných byli ve spolku i členové chudobní, kteří prostě neměli prostředků na reprezentační vystupování. Následkem toho spolkový život omezen byl na užší kruh přátel, kteří večer přicházeli do místnosti spolkové a hodinku probírali různé otázky časové, při čemž dr. Jan Hruban zasvěcoval nás do tajů esthetiky a získával nás pro své ideální názory životní. První velký rozruch vyvolal v mladém spolku návrh na pořádání reprezentačního věnečku. Vznikly dvě strany, které neustupně trvaly na svém stanovisku, Konečně se odpůrci podrobili a těšili se s ostatními ze zdaru prvního reprezentačního vystoupení.

Dnes, když poohlédneme se do minulosti, vidíme, že Liga vykonala hodný kus práce. Staří členové, kteří stáli u kolébky, jsou spokojeni s vývojem spolku. Z nepatrných počátků povstalo sdružení, které v katolické veřejnosti a v životě studentském vybojovalo si čestné místo. V prvních měsících trvání spolku, když mluvili jsme o budoucnosti, slibovali jsme si vzájemně, že desetileté jubileum oslavíme společnou schůzkou. Požár světové války zmařil naši tehdejší úmluvu. Doufejme, že se sejdeme později snad při dalším jubileu, kde bude nám možno v klidu a spokojenosti vzpomenouti všech živých i mrtvých, kteří s námi neb v našich šlépějích orali společnou brázdou ne bezvýznamnou pro vývoj katolického ducha v české inteligenci.

PROF. DR. JOS. KRATOCHVÍL:
ZALOŽENÍ STUDENTSKÉ HLÍDKY.

S obzvláštním zájmem a láskou vzpomínám na rušnou dobu katolického spolkového života v Praze kolem roku 1908. V té době založený a švižně redigovaný „Nový Věk“ rozproudil i nový život v mladé generaci katolické. Povstal tehdy volný klub „*přátel katolické kultury*“, který pořádal v Červeném sále hotelu „Louvre“ a později u Choděřů přednáškové cykly, které vysokou úrovní literární vábily nejen nadšené studentstvo z České Ligy Akademické, nýbrž i nejváženější kruhy pražské katolické společnosti i četné literáty a umělce pražské. Tehdy založena revue pro filosofii, literaturu i umění „*Meditace*“, jež shromáždila ve svých sloupcích všechny

význačnější katolické pracovníky z Čech i Moravy; tehdy přišlo do Prahy několik ohnivých *chorvatských katolických akademiků* z university Záhřebské, kteří živým svým temperamentem novou odvalu vlévali omládlému životu katolickému v Praze.

Není divu, že v tak příznivé době rozvinul se i *nefusený ruch* v „*České Lize Akademické*“. Pořádány čtrnáctidenní přednáškové schůze velmi pěkně navštěvované, styk mezi členy nabyl rázu nejpříjemnějšího přátelství, rostlo sebevědomí katolické, sílila odvaha na venek. Vzpomínám, s jakou vervou zahájili jsme tehdy akci proti neodůvodněné stávce universitního studentsva, pro aferu Wahrmundovu, jak směle šli jsme v deputaci k J. M. rektorovi, aby přednášky se dále pravidelně konaly. S obzvláštní pýchou dodnes vzpomínám, jak nadšené naše řady sesíleny byly slovanskými akademiky z Vídně, když jsme tehdy zakládali „*Svaz slovanských katolických akademiků*“, a kterak jsme, ozdobeni trikolorami a odznaky spolkovými, se procházeli po Václavském náměstí a nejživějších ulicích Prahy a budili pozornost.

Je jasno, že tak svěží život spolkový brzo pocítil potřebu i *tiskem* snahy svoje projevovati. Založena tedy a námi po většině vyplňována *rubrika studentská* v „*Novém věku*“. Do dnes vidím v duchu, s jakým zájmem vždy v neděli brali členové ve spolkové místnosti do rukou „*Nový věk*“. Vždy bylo tam něco, co nové myšlenky, naděje a ideály budilo!

Ale velmi brzo nám studentská rubrika „*Nového věku*“ nedostačovala. Nadšený šířitel katol. hnutí studentského a vzácný můj přítel redaktor „*Našince*“ *P. Ladislav Zamýkal* z Olomouce radil velmi důtklivě k založení vlastního studentského listu. Byly na počátku obavy,

hlavně o stránku finanční! Vzpomínám, co to bylo schůzek a porad v neútné, ale přece nám jen tolik milé místnosti za kaplí v domě Katolických tovaryšů. P. Zamýkal dopisy i články svými radil, abych převzal redakci. Jelikož však tehdy byl jsem příliš zaměstnán, neodvážil jsem se toho úplně. Chtěl jsem vydatnou pomoc; tu mi poskytl inž. Vilém Bitnar, který jako hlavní redaktor „Meditací“ i „Nového věku“ měl vzácné zkušenosti redaktorské a vydavatelské.

Chopili jsme se tedy s inž. *Bitnarem* práce a v lednu 1909 vyšlo 1. číslo „*Studentské Hlídky*“. Napsal jsem několik slov „*Úvodem*“, v nichž naznačil jsem *program listu* slovy Sušilovými „Církev a vlast, ty v mojí miluji sestersky se nadrech: každá půl, každé má moje srdce celé“. Při tom jsem poukázal na další obsah listu slovy: Hájiti chceme a prohlubovati jak zájmy národní a vlastenecké, tak zájmy církevní a katolické.

Jaké nadšení a radost vyvolal mezi Ligisty první sešit „*Studentské Hlídky*“! Byl to opravdový svátek v našem spolkovém životě. Ihned několik mladších členů chopilo se čile práce administrační. Hlídka *Studentská* rozlila se do světa a s vítězoslávou vyložena i ve spolkové skříni na universitě a technice. Překvapení odpůrců bylo úžasné. Vypravovali kolegové při každodenních našich schůzkách ve spolkové místnosti o tom zajímavé historky.

„*Studentská Hlídka*“ hned prvním číslem pevně se zakořenila a získala pěkný počet platících odběratelů. Všecky obavy zmizely, jen nastala starost o švihlý obsah listu. Ale i ten překonán šťastnou rukou Bitnarovou. Když ovšem později srovnával jsem obsahově bohaté sešity „*Studentské Hlídky*“ ročníku IV.-VI. s prvním na-

ším skromničkým zeleným sešitkem, o věru, tu bušilo mi srdce radostí, jak „Liga“ a katolické studentstvo české vůbec zmohutnělo, prohloubilo se a sesílilo. Jak zvláště význačně pochopen byl *náboženský, filosofický a sociální moment*. *Kéž dopřeje dobrotivý Bůh, aby po velké dnešní válce spělo katolické naše studentstvo stále tak mocným rozmachem k vysokým metám, aby ještě mohutněji zaburácel velký hymnus o Pravdě, Kráse a Dobru*

V. R.
K BRANÁM VĚČNOSTI.

„Já jsem vzkříšení a život“.

Dva světy zápasí v nitru člověka. Dvě nejmocnější velmoci vedou boj v duši jednotlivce. *Přítomnost*. Stojí bezprostředně před zrakem našim, podávajíc nám lehce dosažitelné, nevyčerpatelné poklady krásy, požitku, štěstí — a *Budoucnost*, která stojí v pozadí, nic nám pro přítomnost nenabízí. Zahalena pláštěm tmy a nejistoty, mluví k nám tajemně, tiše, ostýchavě. Ale slova její mají nádech Nekonečnosti. Věčnost sama hrozně dodává slovům jejím váhy.

Hmota a Duch — Čas a Věčnost jsou problémy duše lidské.

A na obzoru těch problémů týčí se buď nebetyčné hory oslňující žářem a leskem boží lásky, anebo nedohledná bezedná propast, sídlo zoufalců, přístav lidských ruin.

Boj hmoty a ducha vdechuje již první vesna v nitro dítěte. Sotvaže se počíná duševně vyvíjeti, pozorujeme v útlém nitru jeho všecken rozum předstihující žádostivost — velmoc hmoty a času.

To není pouhý vliv duševní slabosti dítěte. Neboť i tělesně a duševně vyvinuté děti projevují záhy sklon ke zlým náklonostem. Řecko-římský kulturní člověk, „honosící se svým zdravým, vycvičeným tělem, bohatý na vědomosti, jeho hluboký duch, mravně čistá vůle, veselý a pro krásu vnímavý smysl, rozumná zbožnost“ není skutečností, nýbrž jen výtvozem klasické, starověké fantasie. Skutečnost nám dokazuje, že člověk přenechaný sobě samému a přirozeným svým silám, duševně i tělesně hyne.

Volání po pomoci s hůry, deroucí se právě z rozkvětu klasicismu, zní jako uchvacující *De profundis*. A právě dnes, kdy poukazuje se na „nevyčerpatelné zdroje šlechtného lidství“, tvrdí četní znatelé lidské duše, že v každém dítěti tají se perversní člověk, že vězí v každém dítěti zločinec.

Hmota a Duch,

Čas a Věčnost,

Skutečnost a Ideál.

V prvotním plánu věčného Tvůrce splývaly ovšem oba světy v ladný celek. Boží plán byl skřížen se svobodnou vůlí člověka. Hřích vnesl boj v nejnihternější svatyni lidskou, v lidskou duši, v lidské srdce.

V čem záleží ten zápas?

Nezdolná touha duše po mravní dokonalosti — leč proti ní mocné faktum — hřích. Čím plněji se rozvíjí jednotlivec i lidstvo, tím hlouběji zrají v něm osudné plody hřichu. Tím zřejměji poznává rozum svoji ubohost. Tím jasněji zakouší vůle svoji slabost. Mohutný rozmach našeho „já chci“ nesahá právě dále, než jen k myšlence. Nejšlechtnější duchové lidstva cítí, jak daleko zůstávají za svými ideály.

Proto počátek nového života nemůže býti v nás, ani z nás. Musí existovati mimo naší přirozenost. Nový, lepší, vyšší život nemůžeme si sami stvořiti. My musíme jej obdržeti od bytosti, jež jest sama od sebe, v níž jest zdroj vši nadpřirozené pomoci — od Boha. Bůh dal lék k hojení nemoci lidstva: svoji nadpřirozenou milost.

Bez božského světla a božské síly — bez pomoci shůry — zahynul by člověk v propasti hřichu, jež zeje v jeho vlastní duši.

Milost má napravit poměr duše a těla, má obnoviti,

znovuzrodit, povznést lidstvo. A tato obnova duše člověka jest duchovní život,

Chceme dobro, toužíme po dobru; ale víme, že v nás není dobra. Proto musíme se obrátiti k jsoucímu dobru, „jemu musíme odevzdati svou vůli, přinést mu duchovní obět“ musíme se k němu modlití. Modlitba spojuje naši vůli s vůlí vyšší, s vůlí boží. Nemodlití se, znamená nevěřiti v dobro — nevěřiti v dobro znamená žádati mravní smrt. Modlitba jest počátkem mravní dokonalosti. Mravní dokonalosti nemůžeme míti ze sebe, neboť naše duše jest toliko *schopna* býti mravně dokonalou. Chceme-li tedy býti vysvobozeni od zla, pak musíme se obrátiti ke zdroji mravní dokonalosti, k bytosti, která vládne mravním dobrem — k Bohu.

Modlitba jest prvním, základním skutkem na cestě k mravní dokonalosti. V ní slučujeme svoji slabou, ubohou, ke zlému náchylnou vůli s Dobrem absolutním, z něhož vyvěrá nám milost a síla. Naši povinností jest toliko, spolupůsobiti s vůlí boží. Milost nás obrací k Bohu, my svolujeme svoji vůli k tomuto obrácení: v tom jest podstata modlitby. Modlitbou, sloučením vůle boží s vůlí naší, stává se nám ona normou našeho života, našeho jednání. Proto, kdo se modlí, ten už též žije jinak, lépe, dokonaleji.

Než křesťanství podává nám více. Cítíme mravní hnilobu svoji, cítíme rány hřichu. Naše duše jest nečista, poskvrněna. Jak bychom se mohli přiblížiti v takovémto stavu k Bohu? I slibuje nám křesťanství odpuštění hřichů; tím zbavuje nás malomyslnosti a zoufalství. A ve sváto-stech dodává nám síly, budí nás k vyššímu, lepšímu, nadpřirozenému životu. Křesťanství otevírá nám zcela nový život vyšších, netušených dober. Člověk a vesmír jeví se v zcela jiném světle. Život obdrží jinou cenu, jeho práce

a námaha má vyšší smysl, bolest a smrt ztrácí svůj osten; svatý mír, dýšící nekonečností, věčností, rozlévá se v nitru člověka. Všude provází křesťana milost boží, jež osvěcuje jeho kroky, sílí jeho vůli.

Křesťanství není popřením života. Jest vítězstvím nad životem, nad bolestí, nad pessimismem a moderní skepsí. Jest vzpruhou ku práci, jest životem. „Já jsem vzkříšení a život.“ Podmínkou vzkříšení jest *úkon*, *čin vůle*, kterýmž zřikáme se hříchu a poddáváme se absolutní vůli boží. To znamená zničili zlo v sobě. Zničením zla neničíme svoji přirozenost, nýbrž obnovujeme, zdokonalujeme, povznášíme.

Vzkříšení jest vnitřní smíření Ducha a Hmoty, Času a Věčnosti, Skutečnosti a Idealu.

Vnitřním vzkříšením stává se lidstvo božským. V křesťanství nemusí se pravda *hledati*: křesťanství Pravdu realisuje; křesťanství uvádí Pravdu v život. Pravda a život se zde stotožňují.

Proto není křesťanství jen passivním kultem Boha, není pouze bohopoctou, nýbrž životem, znovusjednocením Boha a člověka, kde Bůh bude ve všech, kde těla naše stávají se živým chrámem Ducha svatého.

K tomu ovšem jest nutno spolupůsobení: vzájemné, pohnuté, vědomé osvobozování od zla a vášní.

Křesťanství odvádí národy od bratrovražedných obětí; vede je k oltáři, kde krvácí Beránek Nejčistší, kde nepřátelé objímají se v bratrské lásce.

Symbolem křesťanství jest kříž — znamení duchovní síly, vítězství nad bolestí a životem.

Plodem křesťanství jest všeobecné vzkříšení.

JUC. KNÍŽE ANTONÍN:
VNITŘNÍ ŽIVOT SPOLKOVÝ.

Spolek náš vyplynul v roce 1906 ideovou nutností jako reakce proti současnému životu studentskému, který stále víc a více na jedné straně upadal v materialismus a na druhé straně zabíhal v plané honění se za hesly a spolkaření bez vážné práce. Liga rozhodla se pro křesťanský názor světový, poněvadž tento nejenom dovede dáti uspokojivou odpověď na veškeré otázky a záhady života, nýbrž i chová v sobě všechny činnorodé prvky, potřebné ku řešení rozbouřených poměrů sociálních dnešní doby. Otevřeně tedy přiznal spolek náš hned při založení stanovisko katolické.

Z toho vyplynul další rys našeho spolku — jeho výlučnost — nikoli však principiální nutností, nýbrž pouze fakticky. Studentská veřejnost totiž zaujala k nám vzhledem na náš katolicismus stanovisko odmítavé a my je přijali. Tato separace pronikla naveskrz ve směru formálním a organizačním: Svaz československého studentstva nepřijal nás, my tedy neuznáváme jej za jediného reprezentanta českého studentstva; na návrh o vylučování Ligistů z krajinských spolků odpovíme zakládáním Sociálních Studentských Sdružení. Ze separace kulturní vyplývá logicky separace hospodářská: máme svůj podpůrný fond. A jako v těchto směrech dovedli jsme nahradit členstvu, čeho nedostává se mu odjinud, tak jest jisto, že i v ostatních směrech dovedli bychom každé odmítnutí a přikori zodpovědět činem kladným. Naopak zase jsme ochotni přijmouti vyzvání k spolupráci, ať vychází odkudkoli,

jen když bude upřímné a vážné a žádaná spolupráce bez újmy našeho programu.

Proto také program náš zabíral stále větší pole. A to je další rys našeho spolku; programová všeo-
bsáhlost. Ostatních studentských spolků a institucí bez důvodu nepotíráme, ale při tom vývoj spěje k tomu, abychom, bude-li třeba, nahradili svému členstvu všechny ostatní spolky a instituce.

Chci tedy krátce nastíniti, co Liga může a chce členstvu svému poskytnouti.

Spolek náš hledí usnadniti novým členům přechod ze studia středoškolského do studia vysokoškolského. Již o prázdninách uděluje abiturientům písemné informace o formalitách zápisu a o studiu vůbec. Ve spolku našem v dobách míru jest tolik členů, že zastoupeny jsou skoro všechny obory studia vysokoškolského; každý nový člen najde zde tedy někoho ze svého oboru, jenž milerád mu poradí ve všech otázkách. Členové téhož oboru ulehčují si studium vzájemným půjčováním si pomůcek; volný rozhovor usnadňuje jim přehled po látce a tříbí názory. Méně již zde vyhovuje naše spolková knihovna; není totiž (z důvodů finančních) doplňována díly novějšími, ale pro některé obory dobře vyhoví.

Největší péče jest věnována životu náboženskému. Víme dobře, že čím hlubší a intensivnější bude náš vnitřní, duchovní život, tím lepších výsledků se dopravujeme i ve směrech ostatních. Hlavně novým členům musí zde býti věnována svrchovaná péče, poněvadž jest jisto, že střední škola v tomto směru působí spíše opačně. Plnění náboženských povinností jest zároveň první členskou povinností. Návštěva akademických bo-

hoslužeb jest pro každého člena závazna. Při nich hluboce založené promluvy našeho otcovského rádce Mnsgra Th. dra Fr. Kordače podávají širokou orientaci po současných proudech a dějích s vysokých hledisk křesťanské filosofie. Škoda jen, že dosud nebyly vydávány tiskem. Doufáme, že naše Ústředí uchopí se této myšlenky. Ze snahy po zvroucnění duševního života vyplývají naše každoroční spolkové exercitie. Vynikající kazatelé čeští pomáhají zde klásti základy naší sebevýchovy. Tříkráte do roka přistupuje Liga ku sv. přijímání, ku zdroji vši činnorodé lásky, nadšení a síly. A dobře poznáváme, že zde jest základ všeho, a z toho plyne další náš cíl: naše vlastní akademická Mariánská družina s týdenními pobožnostmi a měsíčním sv. přijímáním. Cítíme to všichni a musí to býti první podnik, který Liga bude po válce realizovati.

Než my chceme lidi celé, otevřené, ne bojácně se ukrývající se svým přesvědčením do ústraní. Dnes jako soli je třeba inteligentů, kteří otevřeně dovedou svoji víru vyznat. Takový příklad působí. Proto také každý rok Liga účastňuje se korporativně průvodu o Božím Těle na Hradčanech, abychom veřejně vzdali svůj hold Nejsvětějšímu.

Spolek dále musí býti svým členům morální oporou pro život mravní. Kdo jen jednou přišel do Prahy, zná ten život velkoměsta, život lehkomyšlný s celým přímo rafinovaným aparátem smyslnosti. Student venkovský většinou přijde sem buď přímo z teplého kruhu rodinného, nebo z klidných, idylických vesniček a městeček, kde všude vidíme jen tuhou práci a na požitkářství není pomyšlení, ani času. Uvažme ještě, že život jedince ve velkoměstě těžko dá se kontrolovati, dosah

péče rodičů mizí, dále že student přichází do tohoto prostředí v bouřlivých letech života se zvědavostí a lehkomyšlností mládí vlastní, a pak teprve představíme si celou onu tíhu nebezpečí pro mravní život studenta a máme zároveň vysvětlení oněch žalostných poměrů, kam až studentstvo ve směru onom kleslo. Napomínání starších nepomáhá; na mládí působí nejmocněji zase jen mládí. Zde musí nastoupiti spolek a můžeme říci, že Liga jest jediným pražským spolkem studentským, jenž věnuje i soukromému životu členů pozornost a péči. Pracuje zde nejprve pozitivně, totiž zdůrazňováním a prohlubováním života náboženského. Dále působí tu negativně: spolek musí býti jakýmsi útočištěm a útulkem, jenž členstvo k sobě vábí a táhne, nahrazuje mu domov a tím odvracuje je od života a zábav ceny pochybné. Z tohoto hlediska musíme posuzovati, proč značným nákladem zařizujeme svoje místnosti; v nich musíme se cítiti doma. Stejně tak i náš salon a čajové a vzpomínkové večery v něm pořádáné. Vůbec jest a bude naší snahou, aby život spolkový měl co možno ráz intimní, rodinný.

I slušná zábava zde se musí uplatniti. Připomínám jen spolkovou hernu, věnečky, akademie, spolkové výlety a vycházky, nyní čajové večery.

Tyto snahy souvisí již s nejmladší složkou naší spolkové péče: společenskou výchovou. Dosud soustřeďuje se vlastně jen na náš salon. Chceme poskytnouti svému členstvu příležitosti osvojit si jistotu v chování, onen „jemný společenský takt“, jak se to všeobecně zove. Než jsme zde ještě v začátcích, mnoho nevyjasněno.

Stejně důležitá jest snaha naše, poskytnouti co nejvíce příležitosti ku sebevzdělání. Slušně vypravená či-

tárna byla vždy tepnou spolkového života. Schází jí jen ještě nutný doplněk: příruční orientační knihovna. Členské schůze poskytovaly možnost řečnického vystoupení a výcviku v debatní pohotovosti. Soustavné cykly přednášek přinášely látku, která nutila k přemýšlení. Řada odborů umožňovala každému, aby uplatnil se ve směru sobě nejbližším. Studentská Hlídka potřebovala redaktorů a přispívatelů; zde vychovávali jsme se ve zdatnosti vládnouti pérem. Vše to nese se jedním směrem: chceme se připravit pro příští kulturní a sociální práci, získati tedy nejprve potřebného rozhledu, vymeziti svůj poměr ke všem současným zjevům života národního, společenského, uměleckého, politického, sociálního, zkrátka ke všemu tomu, s čím v životě se setkáme.

K vůli úplnosti uvádím ještě, co může Liga poskytnouti v ohledu hmotném. Podpůrný fond jest již s dostatek znám. Ze základní dotace dra Josefa Tumpacha, kanovníka u sv. Víta atd., v obnosu 1000 K založen dle přání lidumilného dárce zvláštní nemocenský fond ku léčení nemocných Ligistů. Konečně získány bezplatné lékařské porady pro členstvo a některé jiné menší výhody hmotné. Zde mnoho ještě čeká svého řešení. Hlavní podmínkou ovšem jest vždy finanční základ. Uvádím jen: bytová otázka resp. otázka koleje, akademický dům, mensa, rigorosní taxy. Samy sebou se rozumí, že výhody ony vyvolaly současně také náležitá opatření, aby k platnosti přišla zásada, že podporován býti smí jen hodný katolický student.

Kdo by jen z důvodů hmotných přišel k nám, brzy se zklame a zase sám odejde, ač-li snad dříve není poznán a vykázan.

Tímto nastínil jsem naši činnost vnitřní v minulosti..
Spíše jen základní směr činnosti, aniž bych pouštěl se
do jednotlivých praktických případů a otázek.

A budoucnost? Plánů je mnoho. Než nepouštím se
do předpovídání. Víím, že tlak nutnosti a potřeby na
jedné straně a vědomí zodpovědnosti a duševní síla
vyplývající z vnitřního přesvědčení na straně druhé
najde i v budoucnosti vždy náležitou, zdravou směr-
nici činnosti.

HMOTNÉ POSTAVENÍ KATOLICKÉHO STUDENTSTVA.

Myšlenka zvláštní podpůrné instituce pro katol. studentstvo žila v České Lize Akademické hned od jejího počátku. Je to ostatně snadno pochopitelné. Vidím-li, že ten, s nímž se denně stýkám a jenž mi je nad to blízek i nejvnitřnějšími základy celého svého smýšlení, trpí fysickým nedostatkem, pak je přirozeno, že se hledá náprava, jak ji poměry právě dovolují. Jako při mnohých jiných věcech tomu bývá, tak i zde byl hlavní překážkou naprostý nedostatek nezbytné úhrady, která by byla musila býti poměrně velmi značná a tak musilo dlouho zůstatí jenom při tom, že se jednotlivci pomoci potřebující obraceli na osvědčené dobrodince katol. studentstva s prosbou o podporu cestou docela soukromou. Jediné, co spolek v tom směru mohl učiniti, bylo, že podle potřeby eventuelně jaksi zaručil jak chudobu petentovu tak i morální jeho kvalitu, jež ho činila hodným takové podpory.

Že však celý tento postup má do sebe leccos závadného, leží na bíledni. Na jednotlivé dobrodince katol. studentstva, zejména na duchovní hodnostáře, obraceli se mnohdy žadatelé, kteří ať již z jakékoli příčiny nebyli členy Č. L. A. a v takových případech nebylo tu za ně ani té relativní záruky výše zmíněné. A tu je snadno pochopitelné, že se o podpory mnohdy ucházely a také jí skutečně dosáhly osoby, jimž by se to jistě nepodařilo, kdyby na dotýčných místech věci byly známy tak, jak skutečně se měly. Tu pak zajisté

nelze se diviti snaze, omeziti podobné zjevy na tu nej-
nižší, naprosto nevyhnutelnou míru, aby nesvědomitými
petenty nebyli zkracováni katol. studující, kteří jak pro
svou nemajetnost, tak pro svou píli a skutečně katol.
smýšlení především byli hodni podpory našich příznivců.

Než zde dlužno vytknouti ještě jeden další, velmi
důležitý moment: sociálně-ethický. I tenkrát, když se
podpora uděluje ve formě vskutku vybrané tak, jak
ji diktuje hluboké pochopení dobrého srdce dárcova
pro tísnivé postavení každého chudého petenta, tu přece
jenom vždy je celá věc spojena pro žadatele s řadou
trapných momentů, nehledě již ani ke ztrátě času, jež
může povstati snadno několikerým marným ucházením
se o slyšení a pod. Jak jinak působí celá instituce,
může-li se student obrátiti jednoduše na podpůrnou
instituci, která styk svůj s ním vykonává prostřednictvím
jeho kolegů, jimž odevzdá svou motivovanou žádost
s příslušnými doklady o prospěchu ve studiích a o svých
majetkových poměrech a v ustanovený termín zároveň
s jinými přijde si prostě vyzvednouti poukázaný obnos,
jako se vybírají poukázané splátky stipendijní, s tím
rozdílem, že se mu taťto studijní subvence vyplácí v so-
ciálně nezávadné formě bezúročné zápůjčky, s moda-
litami splacení předem již stanovenými a jemu známými,
takže i v tomto směru je tu úplně setřen ten ne sice ne-
čestný, ale pro lidi takovéto vrstvy společenské přece
jenom ponížující a trapný moment almužny.

Vybudování zvláštní podpůrné instituce pro katol.
studentstvo bylo pak také předmětem jednání na sjezdu
v Olomouci r. 1911 a výsledkem porad tam konaných
bylo na podzim téhož roku zřízení „Vysokoškolského
odboru“ při „Zemské Radě Katolíků v Čechách“.

Hlavním úkolem této instituce je opatření potřebných prostředků, při čemž se sleduje snaha, všechny příspěvky od osob, jež dříve pouze soukromou cestou poskytovaly podpory jednotlivým katol. studentům, soustřediti takto v jedné ruce. Dobročinnost dárců tím přirozeně nikterak neutrpí, za to však je eliminováno — pokud je to ovšem možno — nebezpečí, že se příspěvky jejich dostanou osobám nehodným.

Byla totiž ta více manipulační činnost při celé této instituci odevzdána České Lize Akademické, která si pro dotýcnou agendu, podobně jako pro jiné obory své správy, zřídila zvláštní odbor pod názvem „Podpůrné oddělení České Ligy Akademické“, jemuž přísluší přijímati žádosti adresované „Vysokoškolskému odboru Zemské Rady Katolíků“, konati šetření o majetkových poměrech žadatelových, činiti konkrétní návrhy na výši studijní subvence a také vypláceti poukázané obnosy. Toto podpůrné oddělení má čtyři přisedící, volené k návrhu výboru Č. L. A. její členskou schůzí. Jeden z přisedících pak je pověřen jaksí vedením referátu. Že při tom příležitostně opatření příspěvků pro tento podpůrný fond katol. studentstva činností Č. L. A. samotné, resp. jejího podpůrného oddělení také není zásadně vyloučeno, je samozřejmé a také v praxi se tak dělo, aby mohly býti poskytovány zejména mimořádné výpomoci v dobách větších prázdnin, jako o Vánocích a Velikonocích, kdy se pravidelné subvence nevyplácejí, resp. příspěvky k rigorosním taxám atd.

Kdo jen poněkud zná hmotné poměry našeho studentsva, ten snadno pochopí, čím je našemu studentu každá podpůrná instituce. Jsme si toho ovšem plně

vědomi, že v tom směru zbývá vykonati ještě nesmírně mnoho, ale co do výsledků nynějších můžeme býti dosti spokojeni. K posouzení budiž tu uvedeno několik dat, jež počínají hned od vzniku podpůrného fondu v říjnu r. 1911 a zahrnují v sobě výsledky činnosti až do konce měsíce února r. 1916.

Především dlužno uvést počet studujících podporovaných v jednotlivých školních rocích, při čemž za účelem lepšího názoru je přehled rozveden jednak podle země původu dotyčných studentů, jednak podle studijního odvětví. (Viz tabulku č. I.)

Rovněž zajímavý je další výkaz, z něhož patrně, kolik bylo celkem vyplaceno v jednotlivých školních rocích podle skupin studijních a podle země původu. (Viz tabulku č. II.)

Shrneme-li pak jednotlivé zde vykázané obnosy, obdržíme konečné obnosy, které až dosud byly vůbec vyplaceny studentům jednotlivých odborů dle země původu. (Viz tabulku č. III.)

Co do země původu dělí se tato úhrnná suma procentuálně takto: Čechy 33·88⁰/₀, Morava 55·60⁰/₀, Slezsko 0·03⁰/₀, Halič 4·55⁰/₀, Dalmacie 1·00⁰/₀, Přímoří 3·20⁰/₀ a Štýrsko 1·74⁰/₀.

Shrneme-li nyní ve stručnosti výsledky výše uvedené, tu dospějeme ke konstatování těchto typických jevů: pozorujeme-li vzájemný poměr studentů vždy z téže země, tu největší kvota vypadá vždy na posluchače práv, což ovšem nepřekvapí právě vzhledem ke známému faktu relativně největší početnosti právníků mezi ostatním studentstvem vůbec. Pak přicházejí, a to zase vždy na místě druhém filosofové, po té posluchači techniky, a na konec medikové.

Srovnáme-li pak vzájemný poměr studentů téhož odboru podle země jejich původu, tu vidíme, že největší kvota vypadá vždy na studenty moravské, s jedinou výjimkou techniků, kteří zaujímají v tom pořadí dokonce teprve třetí místo, stojíce i za posluchači techniky z Haliče, což je ovšem vysvětlitelno malým počtem Moravanů studujících na pražské vysoké škole technické.

Mimo úhrnný obnos výše vykázaný bylo vyplaceno ještě celkem 580 K na příspěvcích k taxám rigorosním a to 460 K studentům z Moravy a 120 K studentům z Čech.

Můžeme tedy říci, že konečná úhrnná suma podpůrným fondem katol. studentstva až dosud vyplacená činí zhruba necelých 20.000 K. Význam této relativně vysoké číslce nechceme ovšem ani zdaleka podceňovati, ale jsme si toho jasně vědomi, že daleko více zbývá ještě vykonati, než vykonáno dosud. Bude nutno zdokonaliti vnitřní úpravu fondu a poměr jeho na venek — dosud nedostali jsme ani jediného sebe menšího odkazu — bude nutno postarati se o vydatnější sprostředkování kondic. v kterémžto směru se dosud učinilo poměrně velmi málo, bude nutno zabývati se zřízením fondu rigorosního, jenž pro svou povahu žádá úpravy zvláštní, je zde otázka případného zřízení zvláštní mensy atd. Vzhledem k tomu všemu bude třeba ještě mnoho pilné práce, při čemž nám ovšem nelze jinak, než upřímně si přát: Podpůrný fond katol. studentstva crescat, floreat, augeatur!

I. PODPOROVÁNO V JEDNOTLIVÝCH LETECH ČLENŮ:

Odbor studijní		Učit. ústav	Technika	Lékařství	Filosofie	Práva	Celkem
Čechy	1911—12		3		11	5	19
	1912—13		7		6	8	21
	1913—14		6	1	5	8	20
	1914—15		1		3	3	7
	1915—16		2		2	2	6
Morava	1911—12		2		8	9	19
	1912—13		3	1	6	12	22
	1913—14		3	1	5	16	25
	1914—15		2	1	3	8	14
	1915—16				2	3	7
Slezsko	1911—12			1			1
Halice	1912—13		1				1
	1913—14		1				1
	1914—15	1	1				2
	1915—16		1				1
Dalmácie	1912—13					2	2
Přímorí	1911—12				1	1	2
	1912—13		1		1	2	4
Štýrsko	1911—12					1	1
	1912—13					1	1

Země původu

II. V JEDNOTLIVÝCH LETECH CELKEM VYPLACENO V KORUNÁCH:

Odbor studijní		Učit. úřad	Technika	Lékařství	Filosofie	Práva	Celkem
Čechy	1911—12		132		537.50	374.50	1044
	1912—13		315		555	800	1670
	1913—14		583	95	457	831	1966
	1914—15		185		300	475	960
	1915—16		350		135	280	765
Morava	1911—12		97.50		669	1549	2315.50
	1912—13		213	165	550	1797	2725
	1913—14		247	155	374	2270	3046
	1914—15		110	175	400	1042	1727
	1915—16				90	610	700
Slezsko	1911—12			5			5
	1912—13		20				20
	1913—14		98				98
	1914—15	110	397				507
	1915—16		235				235
Dalmácie	1912—13					190	190
Přímorí	1911—12				148	217.50	365.50
	1912—13		20		115	105	240
Štýrsko	1911—12					134	134
	1912—13					195	195

Země původu:

III. PODPŮRNÝ FOND CELKEM VYPLATIL V KORUNÁCH AŽ DO 1./III. 1916:

Odbor studijní	Učit. ústav	Technika	Lékařství	Filosofie	Práva	Celkem
Čechy		1363	93	1984.50	2760.50	6403
Morava		667.50	495	2083	7268	10.513.50
Slezsko			5			5
Halič	110	750				860
Dalmacie					190	190
Přímorí		20		263	322.50	605.50
Štýrsko					329	329
Celkem	110	3002.50	595	4330.50	10.870	18.908
Země původu:						

PH. ST. A. NOVÁK:
LIGISTÉ V POLI.

Je přirozeno, že mimořádné poměry válečné nezůstaly bez vlivu i na náš spolek. Ba můžeme říci, že zasáhly ho na cillivém místě, neboť vzaly nám — aspoň dočasně — valnou většinu našich členů.

Hned první mobilisační vyhláška povolala do pole většinu našich členů a seniorů jako rezervní důstojníky. Nezůstalo jen při tom. Válka vzrostla v ohromný světový požár, bylo třeba nových vojáků a tak několikerými odvody a prohlídkami ztenčil se počet našich členů o 70⁰/₁₀₀.

Když se první rozčilení uklidnilo, také náš spolek, překonav první náraz, chystal se za změněných poměrů k práci. Přes nepříznivou situaci objevila se po novém roce opět Studentská Hlídka a přijata byla všude s nad-

šením, zvláště od kolegů v poli. Jeden za mnohé píše nám: „Ani nevíte, jak jsem se zaradoval, když jsem dostal naši milou Studentskou Hlídku. Děkuji Vám, že jste moji adresu vypátrali. Zapomněl jsem pro samé starosti Vám napsat. Pošlete i další čísla. Ani netušíte, jaká je to duševní trýzeň pro nás, kteří jsme celé dni v knihách leželi, žítí v takovém prostředí — bez knih. Jako balsám na rány jsou pro mě Vaše krásné články v Hlídce. Rád bych se mezi Vás šťastnější vrátil a pracoval . . Pracujte aspoň Vy vytrvale dále. Bůh s Vámi!“ Jiný zase píše: „Nedovedeš si představit, jak jsou nám české řádky milé. — Každé písmeno Studentské Hlídky leskne se nám co drahokam.“

Hlídku byla tedy duševním pojítkem válkou rozloučených členů. Ale dříve bylo nutno opatřit si adresy kolegů v poli. A to nebyla práce malá. Dopisovalo se jim, ale jen soukromě; o mnohých členech jsme nevěděli. Bylo třeba systematického vedení korespondence. A tento úkol vykonal Informační kroužek při České Lize Akademické. Akademický senát české university vybídl všechny akademické spolky, aby byly nápomocny při sestavování seznamů posluchačů vysokých škol pražských, pokud konají válečnou povinnost. Kol. Mašíček podal příslušný návrh na členské schůzi a po jeho přijetí přikročeno hned k činům.

Byly rozeslány rodičům těch členů, kteří zapomněli udat svou adresu, dotazníky, kde zjišťovaly se všechny důležité údaje: kdy byl odveden, kdy nastoupil službu, na kterém bojišti se nachází, zda byl raněn, nemocen, vyznamenán.

Tak podařilo se Informačnímu kroužku získati adresy skoro všech členů v poli a shromáždit tak materiál.

kterým se bude moci pochlubit sotva druhý akademický spolek.

S kolegy zahájen hned čilý písemný styk. Při každé příležitosti zasílány byly všem lístky: z valné hromady, ze vzpomínkových večírků atd. Odpovědi jejich svědčí, jak milá byla jim taková vzpomínka, jak důkladně luštili každý podpis.

Do pole zasilány též časopisy, knihy, Studentská Hlídka. Vysoké číslo jednacího protokolu (již nyní přes 400) ukazuje, jak značně se rozšířila agenda Informačního kroužku.

Za takových poměrů konala se 2. května 1915 valná hromada Č. L. A. Zbylo nás proti obvyklému stavu 120—140 členů jen hrstka, přesto průběh její byl důstojný a dokumentoval, že Liga stojí na zdravém základě. Přes 80 členů spolku vykonávalo těžkou službu v poli — bohužel měli jsme též své mrtvé.

Nový výbor nastupoval za těžkých poměrů. Byli jsme nuceni vzdáti se expansivní činnosti, ku které přípravné práce byly již vykonány. S tím větší chutí věnovali jsme se vnitřní spolkové činnosti. Restaurované místnosti a spolkový salon svědčí o zdaru této akce. Ještě dvakrát byly ztenčeny naše řady prohlídkami. Z 10 ti nových členů zbyli ve spolku pouze dva; ani výbor nezůstal intaktní. Sám předseda musil za vojenskou povinnost.

Než život spolkový byl již zase ve svých kolejích, Upustilo se sice od obvyklých zábavních podniků a výletů, za to ale pořádáno hodně přednášek, v novém saloně uskutečněna serie vzpomínkových čajových večírků. Studentská Hlídka nemohla — bohužel — v novém školním roce vycházeti. Naši vojáci těžce to nesli, ale nemohli jsme se odhodlat k tak velké finanční oběti.

Chceme jim aspoň touto malou ročenkou nahraditi onu ztrátu.

Dojemno jest probíratí se dopisy našich členů z pole. Rádi bychom jich uveřejnili více, ale pro omezenost místa od toho upouštíme. Jsou plny vzpomínek na klidný spolkový život, plny pobídek k vytrvalé práci, někdy i stesk z nich vane i zdravý humor.

Aspoň ukázky z nich uveřejníme. Kolega jeden těžce nemocný loučí se tklivě se spolkem: „Jsa stížen strašnou chorobou plic a hledě brzké smrti vsťříc, v odevzdanosti do vůle Boží loučím se s Vámi, milí kamarádi a přeji Vám šťastnější budoucnost. Uchovejte mě v dobré památce a vzpomeňte na mne v modlitbách. Srdečně Vás zdraví naposledy a s Vámi snad navždy se loučí Váš . . .“ Odmlčel se milý druh, ale dosud zprávu o jeho smrti nemáme. Dá Bůh, že přestál kritickou chvíli a vrátí se životu i nám.

Plný humoru je dopis kolegy právníka R., vojenskou censurou puštěný. „Odběhlec od lásky otcovské se hlásí. Stydím se, že jsem na Vás zapomněl já, který si hovím ve vnitrozemí, kdežto druhové z krvavých bojišť píší. Duch byl silný, ale tělo slábo, odpusťte marnotratnému synu. Nebylo mi též veselo, když nám hned první den v oficírské škole řekli, že, nebudeme-li umět německy, popřejí nám bezplatný výlet do Polska. Z toho koukal testament a já jsem v právech ještě tak daleko nedospěl. Myslel jsem si konečně, že bych si na tom výletě mohl ulovit chřipku a což kdyby kulička zrovna mě volila k experimentům o neprostupnosti či prostupnosti lidského těla. A kdyby zavadila o kost, a u mě by jistě zavadila, protože masa na sobě nenesím — rozsypu se celý. A pod tlakem těchto úvah odhodlal jsem se k pilnému

studiu „švábiny“ a složil státnici z věd militérních, přidělen jsem byl jako instruktor ke kompanii, čím ovšem mé trampoty neskončily. Vlášky mi počaly šedivět . . .

Nikde v dopisech nenajdeme slabošských nářků na tělesné nepohodlí neb stopy zoufalství. Křesťanský názor světový dovedl je povznést i nad prostředí, provázející válku, z něhož hledí smrt těla i duše. Smrtí těla nekončí u vojína-Ligisty život; víra v život záhrobní dodává klidu jeho duši, odevzdanost do vůle Boží činí z nich hrdiny. Oč výše stojí nad svými pokrokovými kolegy, kteří bez mravní síly propadají zoufalství a zbaběle při ztrátě údu berou si život. Jediný prudší náraz přišel — a oni jsou u konce se vši svou filosofií, kterou hleděli si nahradit náboženství.

Nezmiňujeme se o zásluhách či vyznamenání svých členů, stačí říci, že každý Ligista vojn konal svou povinnost. Statistika naše udává, že 90 členů nastoupilo službu vojenskou. Z nich 10 bylo pro nemoc propuštěno. Ztráty naše — pokud jsou známy — obnáší 5 členů a dej Bůh, aby se nezvětšily. Zajato je 7 členů, raněno a onemocnělo přes 20.

Většina členů slouží co kadeti aspiranti, 7 členů je praporčíky, 12 poručíky, 1 nadporučíkem. Rozhození jsou po všech frontách, ba i z modré Adrie chodí nám pozdravy a jeden kolega píše až z Cařihradu.

Přejeme všem milým druhům šťastný a brzký návrat. Budou sice zpozdění ve studiu, ale my šťastnější, kteří tu snad zůstaneme, ze všech sil budeme jim nápomocni. Doufáme o svých členech, že se nám vrátí takými, jakými jsme je tam poslali. Snad někdo namítne, že duševní život ve válce je nemožný, že není k tomu ani času ani místa. Ale k modlitbě a duševní meditaci je vždy čas i místo. Víme, že v prostředí, jež ho obklopuje, sesuroví a zhrubne,

ale právě tyto okamžiky rozmluvy s Bohem mohou mu být jasnou chvilkou v svízelném životě. I válečné útrapy lze učiniti zdrojem zásluh pro lepší život. Duševní, náboženský život dovede člověka povznést nad vesmír, nad bolest ano i nad smrt. Milost Boží posílí vůli, zachrání duši před zoufalstvím a skepsí. Uznáváme, že válka mnoho lepšího jim nepřidá — snad některý klesne a se ztratí, ale kdo se vrátí, ať vrátí se jako celý muž. Jim naopak může býti útěchou, že nespíme, ale horlivě se připravujeme k velikému kulturnímu boji, jenž nás katolické akademiky po válce čeká. Končím úryvkem z dopisu. . . . Po slibných začátcích měla nyní nastati realizace desetileté práce. . . Válka tento plán jen oddálila. Budoucnost jest ale naše! Smutná doba tato budiž jen k většímu obrození spolku!

PAMÁTKY PADLÝCH.

JOS. BRANDEJS,

nar. v Třebechovicích, filosof, padl 24. X. 1914 u Nového Města
na Visle jako kadet.

FR. CHMELA,

nar. 17. srpna 1892 v Třebíči, právník, padl 19. X. 1914 u Nového-
Města a pochován ve vsi Volčagorna.

FR. MITYSKA.

místopředseda Č. L. A., nar. 19. srpna 1892 v Třebíči, filosof, padl
při nočním útoku na Jaworzce 27. III. 1915.

JAN SVOZIL.

nar. 15. prosince 1890 v Luběnicích, medik, padl při samaritánské
službě 4. X. 1915 u Synkova v Haliči.

RUDOLF VESELÝ.

nar. v Mirošově na Moravě, právník, padl 28. V. 1915 na Monte-
Sabotinu u Gorice v hodnosti kadeta.

Odpočivejte v pokoji!

DR. JOSEF NOVÁK:
NAŠE MÍSTNOSTI.

Náš akademický spolek stal se katolickým studentům druhým domovem. Stejně smýšlející druhové stali se mnohému duševními vůdci v ruchu velkoměsta, naše místnosti staly se všem útulným hnízdečkem. Proto náš spolek nezanedbával otázku spolkových místností a podařilo se mu skutečně získati místnosti, jež aspoň v hlavních bodech odpovídají našim požadavkům. Je to kolej Arnošta z Pardubic (Praha-II., Voršilská 1.), kde vyhrazeno nám přízemí levého traktu budovy. Místnosti tyto vyhovují jednak svou polohou, neboť jsou skoro ve středu města poblíž nejživějších pražských ulic, jednak i svým zařízením. Postupem času dovedli jsme si tyto místnosti upravit a vyzdobiti tak, že staly se střediskem nejen našeho členstva, nýbrž i širšího kroužku katolické inteligence.

Obýváme celkem šest místností. Jedna z nich je propůjčena slovinskému bratrskému spolku „Dan“, pět ostatních slouží naší potřebě. Hned na chodbě vítá všechny kříž — symbol náš, za který žádný Ligista nikde se nestydí. Chodba je ozdobena řadou vkusných obrazů a zakončena květinovým klekátkem pod obrazem Madonny. Střed místností tvoří velký sál spolkové čítárny, v níž konají se členské schůze. S čítárnou sousedí naše reprezentační místnost — spolkový salon. Je to první spolkový salon studentský v Praze a působí velice příznivým dojmem.

Stěny ozdobeny jsou originály akademického malíře R. Pařízka. Zvláště vyniká portrét Mnsgra. F. Kordače,

a zjevení Krista apoštolům. Slohově volené zařízení harmonicky doplňuje se v ladný celek. Na vkusném vypravení všech místností má zásluhu náš přítel ak. malíř R. Pařízek, známý již z našich tanečních pořádků. Vedlejší místnost je zařízena v útulnou hernu.

To jsou naše společenské a reprezentační místnosti.

Zbývající dvě jsou vyhrazeny práci. První slouží za výborovnu, redakci a administraci Studentské Hlídky. Vše tu má již jiný ráz, sloužící svému účelu — práci: regály, skříně, redakční stolky, psací stroj, cyklostyl. Odtud rozlétala se Studentská Hlídka mezi naše studentstvo. Poslední místnost slouží Ústředí.

Tak dočkali jsme se místností, jakými se nemůže pochlubit žádný akademický spolek v Praze. Poslední restaurace vyžádala si sice značných finančních obětí, — ale doufáme, že v nich zavládne čilý život spolkový, který přiláká též kruhy naší inteligence k svorné práci za lepší statky lidstva.

NÁKLADEM
ČESKÉ LIGY AKADEMICKÉ.
VÝZDOBA AKADEM. MALÍŘE RUD. PAŘÍZKA.
VYPRAVILA ČESKOSLOVANSKÁ AKCIOVÁ
TISKÁRNA V PRAZE - II.,
SPÁLENÁ 15.

ČESKOSLOVANSKÁ AKC. TISKÁRNA

KNIHKUPECTVÍ - ANTIKVARIÁT
NAKLADATELSTVÍ - OBCHOD
UMĚLECKÝMI VÝROBKY

doporučuje se ku provedení všech prací
knihfiskařských za ceny velice levně.

Tiskárna založena v XVIII. stol.

KATOL. INTELIGENCI

doporučuje se k obstarání ve-
škerých literárních publikací
kdekoliv vyšlých, knihkupectví

ČESKOSLOVANSKÉ AKCIOVÉ
TISKÁRNY V PRAZE, SPÁLENÁ 15